

Carlos Pina. F34.1 / F60.5 (Sortir de l'armari)¹ (2000-2004)

Sortir de l'armari² recull una sèrie d'obres realitzades a partir de 1998 per Carlos Pina i Maria Cosmes, tant individualment com col·lectivament sota el nom de Stidna!. **Sortir de l'armari** és una sèrie de treballs artístics, no només d'acció, amb la qual pretenem dur a la pràctica un acostament persona a persona entre nosaltres com artistes i els assistents, percebuts com un conjunt de persones concretes i no un col·lectiu abstracte i anònim.

Sortir de l'armari (F34.1/F60.5) és una sèrie sobre la imageria psicoterapèutica, basada en el nostre propi tractament. Cap a 1997, després de dos anys de medicació, Maria Cosmes i jo comencem a col·leccionar caixes i prospectes dels diferents fàrmacs, ansiolítics, antidepressius i hipnòtics, que ens anaven prescrivint, en total més de 30 especialitats diferents. Aquest material es va anar emprant puntualment en el nostre treball col·lectiu i es va acabar convertint en la base gairebé exclusiva del meu treball artístic individual, especialment en performance però també en instal·lació i joieria durant els anys 2000 i 2001.

Via crucis (2001). Foto: Maria Cosmes

La sèrie gira fonamentalment entorn dels psicofàrmacs que nosaltres, igual que una bona part de la població adulta del nostre país, hem vingut prenent -de forma irregular o continuada- en els últims deu anys, i amb els quals, tant a nivell col·lectiu com individual, portem treballant des de fa temps entorn del tema de la teràpia, des dels psicofàrmacs fins als tests psicològics, tot això en un to jocós i dessacralitzador, bé des de l'acció, bé des de la instal·lació o la intervenció urbana. Per altra banda, no ha de negar-se el caràcter catàrtic d'aquest treball, després de bastants anys de teràpia amb psicofàrmacs i diversos anys de psicoteràpia. **Sortir de l'armari** és el reconeixement públic d'una realitat, un tractament al que, com moltes altres persones, estem sotmesos i que la major part de les vegades s'oculta i es nega per estar associat en la nostra cultura al tabú de la bogeria.

En aquesta sèrie plantegem de nou una vella pregunta: si tantes persones en la nostra societat necessitem aquesta medicació, qui està malalt, nosaltres o la societat?. Malgrat la seriositat d'aquest tema, hem volgut donar al nostre treball en aquesta sèrie un caire més lúdic, precisament per desdramatitzar-lo i fer veure que la manifestació pública d'aquesta realitat no és, en absolut, una tragèdia. Al contrari, el reconeixement dels uns en els altres i el diàleg establert a través de l'humor o la tendresa, aplanen el camí per establir una relació més distesa i molt més amigable entre nosaltres i els assistents a les nostres accions.

L'interès personal en la psicoteràpia no es tradueix en aquest cas en lectures dels clàssics psiquiàtrics o psicològics sinó en un fetixisme centrat en la imageria terapèutica. La col·lecció de les caixes i prospectes de psicofàrmacs, la recopilació de retalls de les seccions de divulgació dels diaris, dels informes mèdics, el canvi del nom pel diagnòstic són part d'aquest procés de treball desmitificador.

La idea d'unificar els treballs en el terreny de la imageria terapèutica neix després de visitar l'exposició "La col·lecció Prinzhorn, traces sobre el bloc màgic", que es va celebrar al Museu d'Art Contemporani de Barcelona, i constatar que aquest tipus d'exposicions ofereix una mostra de l'art creat per malalts mentals presentat sempre com una visió del món interior dels malalts, però mai tracten de l'entorn quotidià del malalt mental, que és la teràpia.

Broche para caballero (joya de artista)

¹ Textos: Carlos Pina i col·lectiu Stidna!: Maria Cosmes i Carlos Pina

² <http://carlos-pina.stidna.org/salir>

Vivim en un món esquizoide, que enalteix l'individu per després deixar-lo sol i desgraciat enfront del poder, enfront dels seus semblants i enfront d'ell mateix. Per altra banda, les institucions recullen el malestar d'aquests éssers que viuen sols i l'esmicola, li resta importància, convertint-lo, en el cas de la institució art, en objecte de contemplació.

Juegos de-construcción personal (2001)
Foto Juan Pardo

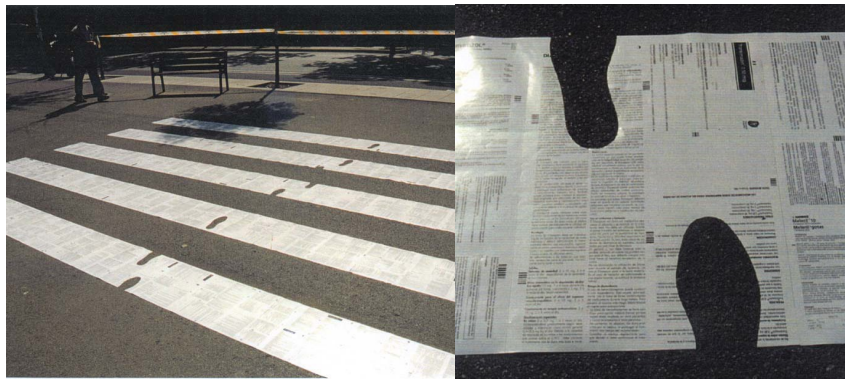

L'art que pretén parlar de l'individu gairebé sempre està parlant de l'individu en abstracte i els artistes s'abstreu en tant que arriben a fer-se aliens per als altres, fins i tot els que declaren la seva proximitat al públic. L'antropologia ha servit també per a donar una pàtina humanista al discurs artístic dit d'avantguarda, tant l'altament tecnològic com el que es pretén alternatiu. S'usen termes com símbol, ritual, etc., sense conèixer realment el seu significat. Precisament, dintre de l'antropologia no es parla de l'individu més que dintre de la societat i en funció d'aquesta,

o d'un suposat sistema de pensament veritable -perversió de la nostra societat occidental que parla sempre d'un individu abstracte- i hi ha prejudici, pudor o vergonya d'incloure a l'individu com allò que és: una persona molt concreta que viu una vida real i no abstracta, evidentment en un context personal i relacional, cultural, social i històric determinat.

Malgrat això, aquest individu concret ha estat relegat als llimbs del psicològic i quan surt a la llum se l'enquadra dintre d'alguna psicopatologia. Per altra banda, la mateixa societat que es comporta d'aquesta forma sol titllar a l'artista de psicòtic o neuròtic, i l'institueix heroicament com a tal alhora que nega a l'individu "no artista" que es manifesta diferenciat, sota pena de classificar-lo dintre d'una categoria d'anomalia abstracta.

Des de Stidna! hem passat de la crítica artística social abstracta a qüestionar aquests llimbs on estàvem i la nostra relació amb els altres. A partir d'aquí estem començant a revisar el nostre propi discurs i a fer-ne una crítica, plantejant-nos la

Tierra de refugio I (Intervención urbana)
(2000) colectivo Stidna
(María Cosmes y Carlos Pina)

nostra pràctica artística en tant individus concrets immersos en el nostre propi context determinat i envoltats per un conjunt de relacions concret amb els altres. Actualment aquesta pràctica s'enriqueix tant d'artistes com de no artistes, afegint la nostra pròpia vida -tot exposant-nos davant els altres- al nostre treball, reflexionant sobre la nostra actitud com a éssers humans en concret i no com artistes en abstracte.

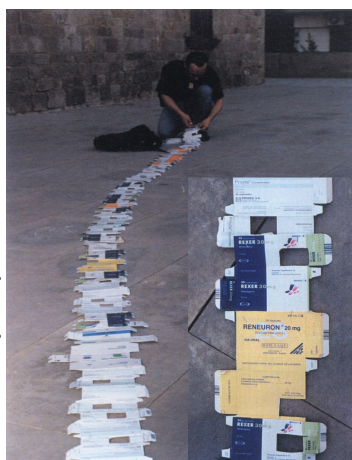
Quan anem a la farmàcia i veiem els medicaments que despatxa amb circumspecció el farmacèutic ens diem a nosaltres mateixos: encara que no es digui, no estem sols. Per això, cal sortir de l'armari.

Carlos Pina. F34.1 / F60.5 (Salir del armario)³ (2000-2004)

Salir del armario⁴ recoge una serie de obras realizadas a partir de 1998 por Carlos Pina y por Maria Cosmes, tanto individual como colectivamente bajo el nombre de Stidna!. **Salir del armario** es una serie de trabajos artísticos, no sólo de acción, con la que pretendemos llevar a la práctica un acercamiento persona a persona entre nosotros como artistas y los asistentes, percibidos como un conjunto de personas concretas y no un colectivo abstracto y anónimo.

Salir del armario (F34.1/F60.5) es una serie sobre la imaginería psicoterapéutica, basada en nuestro propio tratamiento. Hacia 1997, tras dos años de medicación, Maria Cosmes y yo empezamos a coleccionar cajas y prospectos de los diferentes fármacos, ansiolíticos, antidepresivos e hipnóticos, que nos iban prescribiendo, en total más de 30 especialidades distintas. Este material se fue empleando puntualmente en nuestro trabajo colectivo y se acabó convirtiendo en la base casi exclusiva de mi trabajo artístico individual, especialmente en la performance pero también en instalación y joyería durante los años 2000 y 2001.

Via crucis (2001). Foto: Maria Cosmes

La serie gira fundamentalmente en torno a los psicofármacos que nosotros, al igual que una buena parte de la población adulta de nuestro país, hemos venido tomando —de forma irregular o continuada— en los últimos diez años, y con los cuales, tanto a nivel colectivo como individual, llevamos trabajando desde hace tiempo en torno al tema de la terapia, desde los psicofármacos hasta los test psicológicos, todo ello en un tono jocoso y desacralizador, bien desde la acción, bien desde la instalación o la intervención urbana. Por otra parte, no hay que negar el carácter catártico de este trabajo, después de bastantes años de terapia con psicofármacos y varios años de psicoterapia. **Salir del armario** es el reconocimiento público de una realidad, un tratamiento al que como muchas otras personas estamos sometidos y que la mayor parte de las veces se oculta y se niega por estar asociado en nuestra cultura al tabú de la locura.

En esta serie planteamos de nuevo una vieja pregunta: si tantas personas en nuestra sociedad necesitamos esta medicación, ¿quién está enfermo, nosotros o la sociedad? No obstante la seriedad de este tema, hemos querido dar a nuestro trabajo en esta serie un cariz más lúdico, precisamente para desdramatizar el tema y hacer ver que la manifestación pública de esa realidad no es, en absoluto, una tragedia. Por el contrario, el reconocimiento de los unos en los otros y el diálogo establecido a través del humor o la ternura, allana el camino para establecer una relación más distendida y mucho más amigable entre nosotros y los asistentes a nuestras acciones.

El interés personal en la psicoterapia no se traduce en este caso en lecturas de los clásicos psiquiátricos o psicológicos sino en un fetichismo centrado en la imaginería terapéutica. La colección de las cajas y prospectos de psicofármacos, la recopilación de recortes de las secciones de divulgación de los periódicos, de los informes médicos, el cambio del nombre por el diagnóstico son parte de ese proceso de trabajo desmitificador.

La idea de unificar los trabajos en el terreno de la imaginería terapéutica nace tras visitar la exposición "La colección Prinzhorn, trazos sobre el bloc mágico" que se celebró en el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, y constatar que este tipo de exposiciones ofrece una muestra del arte creado por enfermos mentales presentado siempre como una visión del mundo interior de los enfermos, pero nunca tratan del entorno cotidiano del enfermo mental, que es la terapia.

Broche para caballero (joya de artista)

³ Textos: Carlos Pina y colectivo Stidna: Maria Cosmes y Carlos Pina

⁴ <http://carlos-pina.stidna.org/salir>

Vivimos en un mundo esquizoide, que ensalza al individuo para después dejarlo solo y desgraciado frente al poder, frente a sus semejantes y frente a sí mismo. Por otra parte, las instituciones recogen el malestar de esos seres que viven solos y lo desmenuza, le resta importancia, convirtiéndolo, en el caso de la institución arte, en objeto de contemplación.

Juegos de-construcción personal (2001)
Foto Juan Pardo

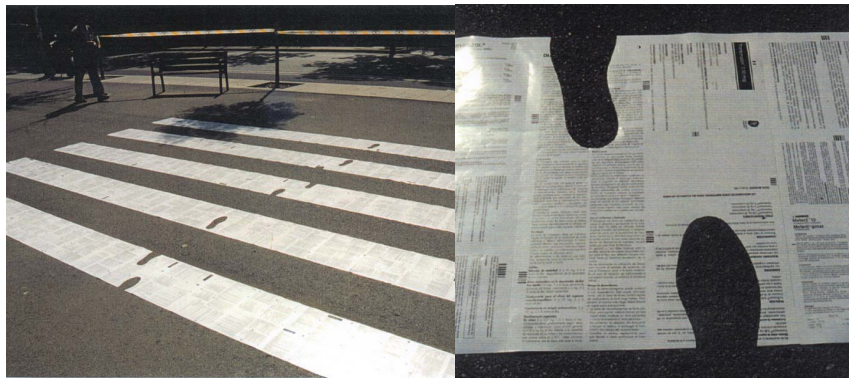

El arte que pretende hablar del individuo casi siempre está hablando del individuo en abstracto y los artistas se abstraen tanto que llegan a hacerse ajenos para los demás, incluso los que declaran su proximidad al público. La antropología ha servido también para dar una pátina humanista al discurso artístico llamado de vanguardia, tanto el altamente tecnologizado como el que se pretende alternativo. Se usan términos como símbolo, ritual, etc., sin conocer realmente su significado. Precisamente, dentro de la antropología no se habla del individuo más

que dentro de la sociedad y en función de ésta, o de un supuesto verdadero sistema de pensamiento —perversión de nuestra sociedad occidental que habla siempre de un individuo abstracto— y hay prejuicio, pudor o vergüenza de incluir al individuo como lo que es: una persona muy concreta que vive una vida real y no abstracta, evidentemente en un contexto personal y relacional, cultural, social e histórico determinado.

Sin embargo, ese individuo concreto ha sido relegado al limbo de lo psicológico y cuando sale a la luz se le encuadra dentro de alguna psicopatología. Por otra parte, la misma sociedad que se comporta de esta forma suele tildar al artista de psicótico o neurótico, y lo instituye heroicamente como tal a la vez que niega al individuo "no artista" que se manifiesta diferenciado, so pena de clasificarlo dentro de una categoría de anomalía abstracta.

Desde Stidna! hemos pasado de la crítica artística social abstracta a cuestionar ese limbo en que estábamos y nuestra relación con los demás. A partir de aquí estamos empezando a revisar nuestro propio discurso y a hacer

Tierra de refugio I (Intervención urbana)
(2000) colectivo Stidna
(María Cosmes y Carlos Pina)

una crítica del mismo, planteándonos nuestra práctica artística en tanto individuos concretos inmersos en nuestro propio contexto determinado y rodeados por un conjunto de relaciones concreto con los demás. Actualmente esa práctica se enriquece tanto de artistas como de no artistas, añadiendo nuestra propia vida —exponiéndonos ante los demás— a nuestro trabajo, reflexionando sobre nuestra actitud como seres humanos en concreto y no como artistas en abstracto.

Cuando vamos a la farmacia y vemos los medicamentos que despacha circunspectamente el farmacéutico nos decimos a nosotros mismos: aunque no se diga, no estamos solos. Por eso, hay que salir del armario.

Carlos Pina. F34.1 / F60.5 (To leave the closet)⁵ (2000-2004)

To leave the closet⁶ gathers a series of works carried out from 1998 by Carlos Pina and Maria Cosmes, as much individually as collectively under the name of Stidna!. **To leave the closet** is a series of artistic works, not only in performance, with which we aim to put in practice a person to person approach between us like artists and the assistants, perceived like a set of concrete persons and not an abstract and anonymous collective.

To leave the closet (F34.1/F60.5) is a series about the psychotherapeutic imagery, based on our own treatment. Towards 1997, after two years of medication, Maria Cosmes and me started to collect boxes and leaflets of the different drugs, anxiolytics, antidepressants and hypnotics, that were prescribed to us, more than 30 different specialities in total. This material was employed punctually in our collective work and became the almost exclusive basis of my individual artistic work, especially in performance but also in installation and jewellery during 2000 and 2001.

Via crucis (2001). Foto: Maria Cosmes

This series revolves around psychiatric drugs that we, as a good part of the adult population in our society, have been taken – in an irregular or continued way- for the last ten years, and with which we worked, at collective or individual level, for a long time about the subject of the therapy, from the psychiatric drugs until the psychological tests, all this in a jocular and deconsecrated tone, either from the performance, installation or urban intervention. On the other hand, the cathartic character cannot be denied in this work, after years of therapy with psychiatric drugs and several years of psychotherapy. To leave the closet is the public recognition of a reality, a treatment to which we, as many other people, are subjected and that the major part of the times is concealed and denied for being associate in our culture to the taboo of madness.

In this series we bring up again an old question: if so many people in our society need this medication, who is ill, we or the society?. In spite of the seriousness of this subject, we wanted to give a more ludic look to our work in this series, precisely for dedramatizing it for making see that the public demonstration of this reality is not a tragedy at all. On the contrary, the recognition of a part of people into the other ones and the dialog established through the humour or the tenderness, flattens the way to establish a more distended and much more amicable relation between us and the assistants to our actions.

The personal interest in the psychotherapy is not reflected in our case in readings of the classics psychiatric or psychological books but in a fetishism centred on the therapeutic imagery. The collection of the boxes and leaflets of psychiatric drugs, the compilation of remnants of the sections of divulging of the newspapers, of the medical reports, the change of my name for my diagnosis, all are part of this demythologizer process of work.

The idea about unifying our works in the terrain of the therapeutic imagery was born after visiting the exhibition "The Prinzhorn collection, traces on the magic block", which was celebrated in the Museum of Contemporary Art of Barcelona, and to verify that this kind of exhibitions offer a sample of the art created by mental sick always shown like a vision of the inner mental world of the sick, but they never treat of the daily environment of the mental sick person, that is therapy.

Broche para caballero (joya de artista)

⁵ Texts: Carlos Pina and col·lectiu Stidna!: Maria Cosmes and Carlos Pina

⁶ <http://carlos-pina.stidna.org/salir>

We live in a schizoid world, that exalts the individual and afterwards lets it alone and miserable in front of the power, in front of the others and also in front of oneself. On the other hand, the institutions pick up the discomfort of these beings that live alone and crumbles it, taking its importance off and converting it, in the case of art institutions, in object of contemplation.

Juegos de-construcción personal (2001)
Foto Juan Pardo

The art that intends to speak about the individual almost always is speaking about the individual in abstract, and the artists are so much absorbed themselves that became finally aliens for the others, even those artists that state their proximity to the public. The anthropology has served also to give a humanist patina to the artistic speech called as avant-garde, whether the highly technologized or that is claimed to be alternative. Terms like symbol, ritual, etc are used, without knowing really its meaning. Precisely, anthropology does not speak about

the individual but only as a member of a community and depending on it, or of a supposed system of true thought -perversion of our occidental society that always speaks about an abstract individual- and there are prejudice, stink or shame to include the individual as is: a very concrete person who lives a real and non abstract life, obviously in a determinate personal and relational, cultural, social and historical context.

In spite of this, this concrete individual has been relegated to the limbos of the psychological matter and when it goes out to the light is classified in some psychopathology. On the other hand, the same society that is entailed this way usually puts a mark to the artist as psychotic or neurotic and institutes him/her as a hero, while denies to "no artist" individual who claims himself/herself to be different, under the penalty of classifying it in a category of abstract anomaly.

From Stidna! we have gone from the abstract social artistic criticism to put in question these limbos where we were and our relation with the other ones. From here we are starting to revise our own speech to make a self-criticism, considering

Tierra de refugio I (Intervención urbana)
(2000) colectivo Stidna
(Maria Cosmes y Carlos Pina)

our artistic practice as concrete individuals immersed in our own determinate context and surrounded with the other by a set of concrete relations. At present this practice enriches as much of artists as of no-artists, adding our own life -showing us in front of the others- to our work, reflecting about our attitude as human beings in particular and not as artists in abstract.

When we go to the drugstore and we see the medicines that the chemist dismisses with circumspection we say to us: even if it is not said, we are not alone. Because of that, it is necessary to leave the closet.